

Neoliberální modernita zvítězila....

Autor: Andrea Zhok

Vím, že ve světě se dějí neskonale důležitější a závažnější věci, ale přesto si dovolím nedělní zamyšlení.

Doneslo se mi, že se konala pěvecká soutěž zvaná Eurovize.

Nebudu se pouštět do výčitek vůči divákům, protože podle záběrů, které jsem viděl kolovat, byli ti, kdo ji viděli, už potrestáni dost a není třeba se rozčilovat.

Zjišťuji však, že soutěž vyhrál jakýsi „**Nemo**“, který se nechává fotografovat v šatech pro panenky a vsází všechny své karty pěveckého talentu na další vzrušující „provokaci“, že je fluidní (při psaní o této provokaci mě usnula ruka).

Zdá se, že tomuto pánovi/mladé dámě/roztodivné entitě (nebudu odbíhat od tématu, zaškrtněte si příslušnou kolonku) to opravdu jasně myslí. A tady si nedělám legraci.

V rozhovoru totiž říká: „Uvědomění si vlastní identity mě osvobodilo.“ A taky že ano.

A co je to ta identita?

Samozřejmě to říká on sám: *Nemo* = Nikdo (latinsky).

Toto jméno bylo zvoleno záměrně, protože jediná identita, která zde člověka osvobozuje, je absence identity.

A to je filosoficky nanejvýš zajímavé, protože to co nejjasněji ozřejmuje důležitou věc, která přesahuje bezmozkovitou lacinost Eurovize.

Svoboda, kterou tato „generační kultura“ předpokládá jako jedinou skutečnou zbytkovou svobodu, je *svoboda negativní*, tj. svoboda jako možnost uniknout veškerému vnějšímu tlaku.

I samotné „být někým“ je vnímáno jako forma vnějšího tlaku.

Jedinou realizovanou svobodou je tedy být nikým.

To vše může znít docela přesvědčivě, něco na způsob „new age“, ale ve skutečnosti je to ukázkový projev motivační degenerace (nebo chcete-li militantního nihilismu). Být někým, vlastnit (a pěstovat) osobní identitu je totiž předpokladem jakékoli odpovědnosti, jakékoli osobní integrity, jakékoli pravdivosti, jakékoli vůle a plánu a také jakékoli formy mezilidské spolehlivosti.

To vše, všechny tyto etické vlastnosti, které byly v rozmanitých dějinách lidstva základem osobních ctností, však nyní tato generační kultura vnímá jako neúnosné břemeno, přítěž.

Neoliberální modernita tak naprosto zvítězila.

Kolem zůstávají prázdné, tekuté, tvárné identity, které jsou v několika málo „vítězných“ případech kariérními Nemy, zatímco v moři poražených jsou to zaměnitelná kolečka, která může systém umístit, kam chce, na jak dlouho chce, aniž by narazil na jakýkoli odpor.

Už se jen čeká, až je natrvalo nahradí automat – u kterého je pravděpodobnější, že projeví více osobitosti [než „Nemo“].